

Čas změnit kurz na Středním východě

NI nationalinterest.org/feature/time-change-course-middle-east-207004

21. října 2023

Propuknutí války mezi Izraelem a Hamasem zasadilo americké politice na Blízkém východě velkou ránu. Jen několik dní před začátkem války poradce Bílého domu pro národní bezpečnost Jake Sullivan vychvaloval úspěchy Bidenovy administrativy v regionu a tvrdil , že „region Blízkého východu je dnes tišší, než byl za dvě desetiletí“. Vzhledem k tomu, že jsou již tisíce mrtvých , hrozí, že válka přeroste v dlouhotrvající katastrofu s možností eskalovat v celoregionální konflikt s katastrofálními následky.

Je pozoruhodné, že někteří obránci hluboké americké angažovanosti na Blízkém východě obviňují ze současné katastrofy v regionu stažení USA nebo jeho hrozbu.

Někteří tvrdí , že vypuknutí války ukončilo „iluzi, že se Spojené státy mohou vymanit z regionu, který v posledním půlstoletí dominoval americké národní bezpečnostní agendě“. Jiní říkají , že válka je to, jak by vypadal „postamerický Střední východ“. Podle této perspektivy musí Spojené státy zůstat po bradu na Blízkém východě – nebo jít ještě hlouběji – aby chránily zájmy USA.

Tento účet vrací věci zpět. Válka mezi Izraelem a Hamasem propukla uprostřed velkých plánů na reformu regionálního řádu – nikoli kvůli nedostatku americké účasti. Navzdory tomu, že poslední tři administrativy vedly kampaň za sliby omezit americké angažmá na Blízkém východě, byla zahraniční politika USA v regionu zakořeněna v kontinuitě, nikoli ve změně.

Válka mezi Izraelem a Hamasem by měla zdiskreditovat status quo politiky USA na Blízkém východě, protože ukazuje, že oddanost Washingtonu nestabilnímu a neliberálnímu regionálnímu řádu poškodila jak regionální stabilitu, tak zájmy USA. Teroristický útok Hamasu a izraelská reakce se odehrály v rámci politiky hlubokého zapojení USA v regionu, nikoli stažení.

Nyní se Spojené státy ocitají na pokraji vážné eskalace a dlouhodobého uvěznění na Blízkém východě. Současná válka by mohla Spojené státy rychle vysát proti jejich zájmům. Ale místo toho, aby přehodnotila svůj kontraproduktivní přístup k regionu, zdá se, že Bidenova administrativa je oddána svému plánu soustředit americkou politiku na bezpečnostní záruky a jadernou spolupráci s diktaturou v Saúdské Arábii výměnou za normalizaci vztahů s Izraelem.

V pátek 20. října přijela do Saúdské Arábie dvoustranná delegace deseti amerických senátorů, včetně předsedy senátního výboru pro zahraniční vztahy Bena Cardina, aby pokračovala v úsilí o uzavření dohody.

V rozhovoru pro CBS 60 Minutes Biden zopakoval, že úsilí o normalizaci vztahů mezi Izraelem a Saúdskou Arábií bude pokračovat a dodal, že „to bude nějakou dobu trvat. Ale směr, přechod k normalizaci, dává smysl pro arabské národy, stejně jako pro Izrael. Jake Sullivan v pořadu Meet The Press popřel, že by došlo k „nějaké formální pauze“ v normalizačních rozhovorech a že „dlouhodobý cíl mírového a integrovanějšího regionu Blízkého východu, a to i prostřednictvím normalizace, zůstává do značné míry středem zájmu amerických zahraničních politika.“ Během své návštěvy Izraele a několika arabských zemí americký ministr zahraničí Antony Blinken opakovaně hovořil o „dvou cestách“ vpřed pro Blízký východ:

Jednou z cest vpřed je region, který se spojí, integrované, normalizované vztahy mezi svými zeměmi, lidé, kteří pracují společným cílem ke společnému prospěchu. Pokojnější, stabilnější. Pak je tu cesta, kterou Hamas ukázal v ostrém, jasném světle: teror, destrukce, nihilismus. Volba nemůže být jasnější. Víme, jakou volbu děláme, naši partneři činí. Máme co dělat, abychom to zvládli.

Izraelský velvyslanec při OSN Gilad Erdan to zopakoval a prohlásil: „Nevidíme žádný důvod, proč by to mělo být staženo ze stolu... přesto chceme, aby se to stalo. Navzdory tomu, že Saúdská Arábie vydala v den útoku prohlášení, v němž obviňuje izraelskou „pokračující okupaci“ a „zbavení palestinského lidu jeho legitimních práv“, zopakovala svůj pokračující zájem o normalizaci před dvoustrannou kongresovou delegací na návštěvě království.

Spojené státy doufaly, že vytvoří formální koalici, která by upevnila status quo v regionu, prostřednictvím Abrahamových dohod – původně uváděných na trh jako „úsvit nového Středního východu“. Někteří považovali dohody za „jeden z prvních příznaků vznikajícího postamerického řádu na Blízkém východě“, ale vždy to byla iluze.

Za Donalda Trumpa také blízkovýchodní komentátor vyl o „postamerické éře“ na Blízkém východě. Tehdy, stejně jako nyní, to bylo zcela smyšlené. Jak zdůraznili dva učenci v roce 2019: „Podle všech titulků zůstává vojenská přítomnost USA na Blízkém východě relativně konstantní a zdánlivě trvalá.“ Totéž platí i dnes: navzdory předvolební kampani na základě slibů přehodnotit vztahy Ameriky s diktátory na Blízkém východě a přejít k rozumnější regionální politice, Bidenův přístup na Blízkém východě odráží jeho předchůdce. Ve skutečnosti Biden zvýšil americkou vojenskou přítomnost v regionu a údajně zvažuje vyslání dalších 4 000 vojáků na podporu Izraele.

Dohody nevedly k menší americké přítomnosti na Blízkém východě a nepředstavují pro Washington výstupní strategii. Ať už se Izrael a Saúdská Arábie normalizují, nebo ne, nový Blízký východ bude vypadat hodně jako starý Blízký východ. Hlavním důsledkem Abrahamových dohod a izraelsko-saúdskoarabské normalizační dohody zprostředkované USA by bylo sloužit jako odrazový můstek pro další americké závazky v regionu v době, kdy Blízký východ již nepředstavuje jádro amerických zájmů.

Ani regionální aktéři nevykládají dohody jako ústupovou strategii pro Spojené státy. Kdyby ano, nepodpořili by tento přístup. Naopak, používají dohody jako mechanismus, jak udržet Spojené státy zapletené v regionu jako garant jejich bezpečnosti. Izrael na Dohody pohlížel jako na způsob, jak postavit státy regionu proti Íránu a zároveň se zcela vyhýbat palestinské otázce. Izraelský premiér Benjamin Netanjahu dokonce minulý měsíc představil Organizaci spojených

národů mapu představující jeho vizi „nového Středního východu“, v němž byla všechna palestinská území začleněna do Izraele, což spustilo diplomatickou bouři .

Arabští signatáři dohod a Saúdská Arábie si uvědomují omezení, s nimiž se herci jako Čína v regionu potýkají, a proto se snažili zmanipulovat návrat velmocenské politiky na Blízký východ a pěstovat ve Washingtonu úzkost ze ztráty své pozice vůči Moskvě nebo Pekingu, což má za následek v typu „reverzní páky“, kdy strach ze ztráty vlivu způsobuje, že patron prohlubuje svůj závazek vůči svým klientům.

Jak uvedl v březnu *Wall Street Journal* : „V soukromí saúdští představitelé řekli, že korunní princ řekl, že očekává, že tím, že bude Saúdská Arábie hrát proti sobě velké mocnosti, může nakonec tlačit na Washington, aby přistoupil na jeho požadavky na lepší přístup k americkým zbraním. a jaderné technologie.“ Jinými slovy, korunní princ Mohammed bin Salman doufá, že získá z Washingtonu ještě více dobrot tím, že zahodí vyhlídku na ztrátu vlivu.

Napadnout tento trik, jak to udělala Bidenova administrativa, je chyba.

Abrahamské dohody nepředstavují všelék na problémy regionu. Představují formalizaci donucovacího politického, ekonomického a bezpečnostního řádu určeného k udržení status quo v regionu. Poskytují Spojeným státům triviální výhody a zároveň spojují základní problémy, které nadále vedou k nestabilitě na Blízkém východě. Inovace je v tom, že Spojené státy by za toto privilegium zaplatily tím, že by se zavázaly bojovat a zemřít na obranu domu Saúdů a poskytnout mu jadernou technologii.

Navíc normalizace mezi Saúdskou Arábií a Izraelem nedeeskaluje napětí na Blízkém východě. Tyto dvě země se nechystají jít do vzájemné války. Jsou neformálně spojeni proti Íránu. Učinit toto

neformální sladění formálním slibuje Spojeným státům zanedbatelné výhody výměnou za velmi reálné náklady.

Poslední válka Izraele s Hamásem by měla být pro Washington budíčkem. Mělo by to vést k zásadnímu přehodnocení politiky USA na Blízkém východě, nikoli k zdvojnásobení neúspěšných politik.

Desítky let trvající podpora nestabilního regionálního uspořádání ze strany Washingtonu vyústila v začarovaný kruh: tím, že se Spojené státy zavázaly ke kořenům regionální nestability, musí opakovaně čelit výzvám, které jsou z velké části výsledkem jejich vlastní přítomnosti, partnerů a politiky na Blízkém východě.

V posledních desetiletích konvenční myšlení opakovaně přivedlo Spojené státy do záhuby na Blízkém východě. Žádat po establishmentu Beltway, aby v regionu přemýšlel o větším měřítku, je šílenství. Namísto eskalace nebo uvěznění by Spojené státy měly uznat selhání své minulé politiky, uznat omezení toho, co může zapojení USA do regionu přinést, a zredukovat svou blízkovýchodní politiku na úroveň odpovídající zájmům USA.

Jon Hoffman je politickým analytikem v oblasti obrany a zahraniční politiky na Cato Institute. Mezi jeho výzkumné zájmy patří zahraniční politika USA na Blízkém východě, geopolitika Blízkého východu a politický islám. Hoffmanova práce byla uvedena na řadě akademických a politicky orientovaných platforem, včetně Foreign Policy , The Washington Post , The National Interest , Middle East Policy a dalších. Tweetuje na [@Hoffman8Jon](https://twitter.com/Hoffman8Jon) .